

Po drugie, Sąd nie wziął pod uwagę przedstawionych przez nią dowodów dotyczących zmywu kartelowej pomiędzy RWE i E.ON w rozumieniu art. 101 TFUE (pkt 391 i nast. zaskarżonego wyroku).

Po trzecie, za naruszenie proceduralne uznać należy niewzięcie pod uwagę, ze względów formalnych, podniesionych przez nią twierdzeń w przedmiocie okoliczności faktycznych (pkt 392 i nast., 405 i nast. zaskarżonego wyroku).

W **drugim zarzucie** odwołania strona wnosząca je podnosi, że Sąd błędnie uznał przeprowadzoną przez Komisję procedurę dotyczącą połączeń w sprawach M.8871 i M.8870, a także przeprowadzoną przez Bundeskartellamt procedurę dotyczącą połączeń w sprawie B8–28/19 za niestanowiące integralnej części składowej jednej i tej samej (jednolitej) koncentracji, którą należało skontrolować w ramach jednej i tej samej procedury.

Ponadto strona wnosząca odwołanie zarzuca po pierwsze Sądowi wyłączenia z kontroli wynoszącego 16,67 % udziału mniejszościowego RWE na wejściu do E.ON w sprawie B8–28/19 (pkt 65 i nast. zaskarżonego wyroku).

Po drugie, strona wnosząca odwołanie kwestionuje również dokonaną przez Sąd wykładnię pojęcia „jednolitej koncentracji” w rozumieniu art. 3 w związku z motywem 20 rozporządzenia WE w sprawie kontroli łączenia przedsiębiorstw (pkt 74 i nast. zaskarżonego wyroku).

W **trzecim zarzucie** odwołania strona wnosząca je podnosi, że Sąd dopuścił się również naruszenia i błędnego zastosowania art. 2 rozporządzenia WE w sprawie kontroli łączenia przedsiębiorstw ze względu na błędne określenie rynku w sprawie M.8871.

Po pierwsze, Sąd niesłusznie jej zdaniem zatwierdził pozostawienie przez Komisję otwartą kwestii wytyczenia granic tego rynku (pkt 219 i nast. zaskarżonego wyroku).

Po drugie, Sąd nie zarzucił Komisji tego, że przedstawiona przez nią prognoza przyszłego rozwoju rynku była niewystarczająca (pkt 228 i nast. zaskarżonego wyroku).

Po trzecie, strona wnosząca odwołanie kwestionuje niewystarczającą jej zdaniem ocenę analizy rosnącej siły rynkowej spółki RWE (pkt 259 i nast. zaskarżonego wyroku).

Po czwarte zaś strona wnosząca odwołanie zarzuca Sądowi dokonanie błędnej oceny stosunków konkurencyjnych między RWE i E.ON, a także okoliczności polegającej na zniknięciu E.ON z rynku (pkt 336 i nast. zaskarżonego wyroku).

W **czwartym zarzucie** odwołania strona wnosząca je zarzuca wreszcie Sądowi, że ten dopuścił się naruszenia zasady rozkładu ciężaru dowodu ze względu na to, iż w zaskarżonym wyroku (pkt 272, 277 i nast., 327, 340, 343 i 381) zastosował w odniesieniu do skarżącej przed nim zbyt wysokie standardy dowodowe.

(¹) Rozporządzenie Rady (WE) nr 139/2004 z dnia 20 stycznia 2004 r. w sprawie kontroli koncentracji przedsiębiorstw (rozporządzenie WE w sprawie kontroli łączenia przedsiębiorstw) (Dz.U. 2004, L 24, s. 1).

Skarga wniesiona w dniu 26 lipca 2023 r. – Komisja Europejska / Republika Bułgarii

(Sprawa C-479/23)

(2023/C 321/47)

Język postępowania: bułgarski

Strony

Strona skarżąca: Komisja Europejska (przedstawiciele: M. Ilkova i P. Messina)

Strona pozwana: Republika Bułgarii

Żądania

Komisja wnosi do Trybunału o:

- stwierdzenie, że nie przyjmując niezbędnych przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych w celu zapewnienia zgodności z dyrektywą Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2019/520 (¹) z dnia 19 marca 2019 r. w sprawie interoperacyjności systemów elektronicznego poboru opłat drogowych i ułatwiania transgranicznej wymiany informacji na temat przypadków nieuiszczenia opłat drogowych w Unii, lub w każdym razie nie powiadamiając o nich Komisji, Republika Bułgarii uchybiła zobowiązaniom, które ciążyą na niej na mocy art. 32 ust. 1 tej dyrektywy;

- zasądzenie od Republiki Bułgarii na rzecz Komisji jednokrotnie płatnej kwoty odpowiadającej wyższej z następujących dwóch kwot: (i) kwocie 1 800 EUR dziennie pomnożonej przez liczbę dni, które upłynęły od dnia następującego po upływie terminu transpozycji określonego w tej dyrektywie do dnia zaprzestania naruszenia lub, jeżeli naruszenie trwa nadal, do dnia ogłoszenia wyroku; lub (ii) minimalnej jednokrotnie płatnej kwocie w wysokości 504 000 EUR;
- zasądzenie od Republiki Bułgarii, na wypadek gdyby uchybienie zobowiązaniom, o którym mowa w pkt 1, trwało nadal do dnia ogłoszenia wyroku w niniejszej sprawie, zapłaty na rzecz Komisji okresowej kary pieniężnej w wysokości 9 720 EUR dziennie, licząc od dnia ogłoszenia wyroku Trybunału w niniejszej sprawie, do chwili wypełnienia przez to państwo zobowiązań zgodnie z tą dyrektywą;
- obciążenie Republiki Bułgarii kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2019/520 z dnia 19 marca 2019 r. w sprawie interoperacyjności systemów elektronicznego poboru opłat drogowych i ułatwiania transgranicznej wymiany informacji na temat przypadków nieuiszczenia opłat drogowych w Unii ustanawia zbiór przepisów mających na celu osiągnięcie interoperacyjności poboru opłat drogowych oraz ustanowienie podstawy prawnej dla transgranicznej wymiany informacji na temat pojazdów i ich właścicieli lub posiadaczy, którzy nie uiszcili opłat drogowych w Unii.

Zgodnie z art. 32 ust. 1 dyrektywy państwa członkowskie musiały wprowadzić w życie przepisy ustawowe, wykonawcze i administracyjne niezbędne do wykonania tej dyrektywy najpóźniej do dnia 19 października 2021 r. Państwa członkowskie miały również obowiązek niezwłocznego przekazania Komisji tekstu przyjętych przepisów.

W dniu 19 października 2021 r. Komisja skierowała do Republiki Bułgarii oficjalne wezwanie do usunięcia uchybienia. W dniu 19 maja 2022 r. Komisja przesłała Republice Bułgarii uzasadnione stanowisko. Pomimo tego Republika Bułgarii nie przyjęła jeszcze środków mających na celu transpozycję przepisów dyrektywy ani nie powiadomiła o nich Komisji.

(¹) Dz.U. 2019, L 91, s. 45.

Skarga wniesiona w dniu 26 lipca 2023 r. – Komisja Europejska/Republika Bułgarii

(Sprawa C-480/23)

(2023/C 321/48)

Język postępowania: bułgarski

Strony

Strona skarżąca: Komisja Europejska (przedstawiciele: E. Ruseva i P. Messina)

Strona pozwana: Republika Bułgarii

Żądania strony skarżącej

Komisja wnosi do Trybunału o:

- stwierdzenie, że nie przyjmując przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych niezbędnych do wykonania dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2019/1161 (¹) z dnia 20 czerwca 2019 r. zmieniająca dyrektywę 2009/33/WE w sprawie promowania ekologicznie czystych i energooszczędnych pojazdów transportu drogowego, a w każdym razie poprzez niezawiadomienie Komisji o takich przepisach, Republika Bułgarii uchybiła zobowiązaniom ciążącym na niej na mocy art. 2 ust. 1 rzeczony dyrektywy;
- nakazanie Republice Bułgarii zapłatę na rzecz Komisji zryczałtowanej kwoty w wysokości odpowiadającej kwocie najwyższej spośród następujących kwot: i) kwoty dziennej w wysokości 1 800 EUR, pomnożonej przez liczbę dni liczonych od dnia przypadającego po dniu upływu terminu na dokonanie transpozycji przewidzianego w dyrektywie do dnia usunięcia uchybienia lub w razie braku usunięcia uchybienia do dnia wydania wyroku w niniejszej sprawie; ii) zryczałtowanej kwoty minimalnej w wysokości 504 000 EUR;